

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 023348 19 Увп
Бања Лука, 10.2.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Страхине Турковића предсједника вијећа, Душка Бојовића и Смиљане Мрша чланова вијећа, уз учешће Тамаре Кочић као записничара, у управном спору по тужби М. М. из П., заступаног по пуномоћнику Р. С. адвокату из П., (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број ... од 5.9.2018. године Министарства, Дирекција (у даљем тексту: тужена), у предмету стамбеног збрињавања, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање рјешења Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 023348 18 У од 10.12.2018. године, у нејавној сједници одржаној дана 10.2.2021. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се уважава, рјешење Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 023348 18 У од 10.12.2018. године се укида и предмет враћа на поновно суђење.

Образложење

Побијаним рјешењем суда је, у ставу 1. изреке одбачена тужба против оспореног акта, којим је објављена Коначна стамбена ранг листа (у даљем тексту: Коначна ранг листа) по пријавама на Јавни оглас ради рјешавања стамбених потреба лица која су била запослена у пријашњем Министарству ... или Војсци Републике Српске (у даљем тексту: Јавни оглас), а ставом 2. изреке је одбијен захтјев тужиоца да му тужена надокнади трошкове управног спора у износу од 877,00 КМ.

Одбацивање тужбе, позивом на члан 22. тачка 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), образложено је разлозима да је тужба поднесена против Коначне ранг листе која представља коначни акт у поступку рјешавања давања у закуп стана по објављеном Јавном огласу за рјешавање стамбених потреба, али нема карактер управног акта, јер прије утврђивања Коначне ранг листе постоји одређени низ поступака у смислу члана 18. и 19. Правилника о рјешавању стамбених потреба лица која су била запослена у пријашњем Министарству ... или Војсци Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 59/17, 80/17 и 105/17, у даљем тексту: Правилник), почев од доношења Приједлога ранг листе, против којег сваки учесник има право приговора у року од 8 дана од дана његовог објављивања, о којем приговору одлучује надлежно министарство и против које одлуке је дата могућност покретања поступка код надлежног суда, сходно ставу 3. члана 19. Правилника. Коначна ранг листа се формира након одлуке по приговорима, па стављање клаузуле коначности на листу представља само једну радњу у поступку, сходно чему тако формирана листа нема својство управног акта из одредбе члана 7. став 2. ЗУС-а, а то превасходно код чињенице да се тим актом не рјешава ни о каквом

праву или обавези, односно непосредном личном интересу физичких и правних лица или других странака у управној ствари, јер је поступак већ окончан на претходно описан начин, па објављивање Коначне ранг листе у средствима јавног информисања и путем огласне табле, у складу са чланом 19. став 2. Правилника, се врши у сврху упознавања рангираних лица о подацима са листе, па да таквом закључку суда у прилог иде и члан 20. став 1. Правилника којим је прописано да на основу Коначне ранг листе министар доноси рјешење о додјели, на основу којег рјешења тужена дирекција закључује са корисницима уговор о закупу.

Благовремено поднесеним захтјевом за ванредно преиспитивање рјешења суда (у даљем тексту: захтјев) тужилац побија његову законитост, из основа садржаних у одредби члана 35. став 2. ЗУС-а. Истиче да је на Приједлог ранг листе по извршеним пријавама физичких лица која испуњавају услове Јавног огласа, на којој листи се налазио на 14. мјесту са 288 бодова, изјавио приговор министарству, наводећи да му није извршено бодовање по основу радног мјеста, који приговор је министарство усвојило рјешењем број 15.03-372-2/18 од 23.3.2018. године и поништило Приједлог ранг листе, те његову пријаву на Јавни оглас вратило Стамбеној комисији, са образложењем да није јасно зашто му није извршено бодовање по основу радног мјеста, јер је уз пријаву на оглас доставио Наредбу број 01-33/44-3 од 19.4.2005. године којом се премјешта у 15. М. Б. у 1. Инжињеријски б. у органима за војно-обавјештајне послове као мајор оклопних и механизованих јединица. Стамбена комисија је након тога сачинила Коначну ранг листу, у којој је и даље бодован са 288 бодова, као што је био бодован и у Приједлогу ранг листе против којег је улагао приговор, што значи да није поступљено по упутама другостепеног органа, чиме је оштећен за 25 бодова јер није рангиран по основу радног мјеста мајора. Стога је против Коначне ранг листе, у складу са упутством у правном средству које је дато у Коначној ранг листи, поднио тужбу, која је побијаним рјешењем суда одбачена. Додаје да је без обзира на поуку о правном средству на Коначној ранг листи, поднио и жалбу министарству, у складу са одредбом члана 227. став 3. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 13/02, 87/07 и 50/10, у даљем тексту: ЗОУП) али је жалба закључком министарства број 15.03/372-53/18 од 25.10.2018. године одбачена због ненадлежности, са образложењем да се против Коначне ранг листе, сходно упутству о правном средству на тој листи, може поднијети тужба а не изјавити жалба. Због тога побијано рјешење суда сматра неправилним, јер ако би се прихватио став из побијаног рјешења, то би за посљедицу имало да он остаје без правне заштите. Наглашава да је Коначном ранг листом управо рјешавано о његовом праву и личном интересу у управној ствари, сходно чему та листа представља акт у управном поступку, па није било основа да се тужба одбаци, чиме је суд повриједио основна начела ЗОУП-а, међу којим и двостепеност у одлучивању у управном поступку, јер су му и жалба и тужба одбачене, а такође је повриједио и одредбу која се односи на то да кад је у рјешењу дато погрешно упутство, странка може поступити по прописима или по упутству, па ако поступи по погрешном упутству не може због тога имати штетних посљедица. Како је у конкретном случају поступио и по пропису а и по упутству о правном средству, а жалба и тужба су му одбачене, остао је ускраћен за двостепеност у одлучивању у конкретној управној ствари, чиме је повријеђено његово право на правично суђење загрантовано Уставом БиХ и међународним конвенцијама. Предлаже да се побијано рјешење суда укине и предмет врати на поновно одлучивање, а тужени обавезе да му надокнади трошкове састава предметног захтјева по пуномоћнику адвокату у износу од 877,00 КМ.

Тужена у одговору наводи да је захтјев без основа, а у вези са чим се позива на одредбе Правилника износећи хронологију одлучивања по пријави тужиоца на Јавни оглас, наглашавајући да је након рјешења министарства којим је усвојен приговор тужиоца на Приједлог ранг листе, Стамбена комисија у складу са одредбом члана 19. став 2. Правилника сачинила Коначну ранг листу, додијеливши тужиоцу 288 бодова, сматрајући да наредба на

коју се тужилац позивао ради бодовања по основу радног мјеста, није такве природе да би могла послужити као доказ за то бодовање, а након чега је Коначна ранг листа и објављена.

Размотривши захтјев, одговор тужене, побијано рјешење суда и остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. ЗУС-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Побијано рјешење суда није правилно а самим тим ни законито.

Неспорно је да је чланом 18. Правилника прописан поступак подношења пријаве за давање у закуп стана по објављеном Јавном огласу, при чему се објављује Приједлог стамбене комисије, против којег се у складу са чланом 19. став 1. Правилника може изјавити приговор министру, у року од 8 дана од дана објављивања Приједлога ранг листе, па министар у смислу става 2. тог члана у року од 15 дана од дана пријема приговора, одлучује о приговору, након чега Стамбена комисија у року од 15 дана утврђује Коначну ранг листу, коју објављује на огласним таблама тужене дирекције, надлежног министарства, а и Министарства одбране БиХ у Сарајеву и Удружења војних пензионера Републике Српске.

Чланом 19. став 3. Правилника је прописано да ако лице није задовољно одлуком о приговору, или ако министар није одлучио о његовом приговору, заштиту својих права може тражити код надлежног суда у одговарајућем поступку у року од 15 дана од дана достављања одлуке по изјављеном приговору, односно од дана истека рока за одлучивање по приговору. Чланом 20. став 1. Правилника је прописано да на основу Коначне ранг листе (из члана 19. став 2. Правилника), министар доноси рјешење о додјели и начину стамбеног збрињавања, на основу којег тужена дирекција закључује уговор о закупу са корисницима, најкасније у року од 30 дана од дана правоснажности рјешења.

У конкретном случају, неспорно је да је надлежно министарство рјешењем од 23.3.2018. године усвојило приговор тужиоца и поништило Приједлог ранг листе, те пријаву тужиоца на Јавни оглас вратило Стамбеној комисији, а након чега је Стамбена комисија Коначну ранг листу, у којој је тужиоца и даље бодовала са 288 бодова, како је био бодован и у Приједлогу ранг листе, при чему је у Коначној ранг листи дато упутство о правном средству тако да заинтересована лица која нису задовољна Коначном ранг листом могу затражити заштиту својих права код надлежног суда, у складу са Правилником.

Из наведеног произилази да у конкретном случају Коначна ранг листа несумњиво има својство коначног управног акта, из члана 7. став 2. ЗУС-а, јер је том листом окончан поступак по пријави тужиоца на Јавни оглас, како је то уосталом закључио и суд у побијаном рјешењу али неправилно утврђујући да Коначна ранг листа нема својство управног акта. То из разлога што се управо Коначном ранг листом рјешава о праву тужиоца на стамбено збрињавање, односно његовом непосредном личном интересу за остваривање права по основу пријаве на Јавни оглас.

Стога нису били испуњени услови за одбацивање тужбе у смислу члана 22. тачка 2. ЗУС-а, како је то неправилно учињено ставом 1. изреке побијаног рјешења суда, имајући у виду да је тужилац управо и поступио по упутству о правном средству које му је дато на Коначној ранг листи.

Како је закључком министарства од 25.10.2018. године одбачена због ненадлежности жалба тужиоца на Коначну ранг листу, тужилац оправдано наводи да уколико би се прихватио

став суда из побијаног рјешења, онда би остао без права на судску заштиту, чиме би било повријеђено начело двостепености у рјешавању из члана 12. ЗОУП-а јер му у поновном поступку, након што је надлежно министарство својим рјешењем усвојило приговор тужиоца и наложио Стамбеној комисији да поново бодује тужиоца, и није омогућено изјављивање жалбе. Стога, уколико би му било ускраћено и право на тужбу, несумњиво би било повријеђено његово право на правично суђење из члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, која се директно примјењује у Босни и Херцеговини и има предност над свим осталим законима, а које право је заштићено и чланом II тачка 3. е) Устава Босне и Херцеговине.

Сходно изнесеном, произилази да побијано рјешење суда којим је тужба одбачена није правилно, што тужилац у предметном захтјеву основано истиче, чиме су учињене повреде правила поступка које су од утицаја на законитост побијаног рјешења суда, па тако да се предметни захтјев тужиоца, на основу одредаба члана 40. став 1. и 3. ЗУС-а уважава, побијано рјешење суда укида и предмет враћа на поновно суђење.

При томе ће суд одлучити и о свим трошковима поступка, укључујући трошкове предметног захтјева, а на основу одредбе члана 397. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС” број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13) у вези са чланом 48. ЗУС-а и чланом 49. тог закона.

Записничар
Тамара Кочић

Предсједник вијећа
Страхиња Ђурковић